

szám.

ariska.
y test-
a Jenő.
olta és
alacsy
Lajos.
Mendl
ranka.
róza és
Berger
Singer
Béla.
f, Táj-
Tyro
y Laczi.
Miklós,
sukássy
s Antal.
Bezső,
József,
Tomka
stvérek,
Fülöpp
Dókus
Mandl
s Lajos.
ta, Klo-
Hausz-
Horten-
F. b.)
Hübner
Zoltán,
Kornélia,
Müller
z Berta,
akovszky
Regina,
ei Andor
r Jolán,
Halmosy
Kollerich
la, Trux
Stokinger
; Faschó-
n Vilma,
Paula és
Kelemen
Berkovits
(és nem
a, Vlasics
és Aranka.
rnő, Spit-
a és Berta,
elka, Sze-
ikihárd és
ényi Géza.

KIS LAP

VICZA FÜRDIK. (Lásd a 238. lapon.)

teum-épület.
zv. társulat.

15. szám. — 1881.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XX. kötet.

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

AZ A TÖRTÉNET, melyet most elmondok nektek, kis olvasóim, régi időbe vezet minket vissza. Száz esztendeje, sőt talán több mint másfélszáz esztendeje is lesz már annak, hogy ez a történet végbement. Az országban hosszú idők után épen akkor állott helyre a béke s az emberek örültek, hogy újra nyugalomban élhetnek, kiki folytathatja mesterségét, nem kell attól félni, hogy vad harczosok törnek a városra, megostromolják, felgyújtják s inségbe, nyomoruságba döntik a lakosokat. Mert sok esztendeig így folyt volt a háboruskodás; az ország egyik része harczott a másik ellen, nagy fölkelés volt s a fölkelők azt vitatták, hogy az ő részükön van az igazság, míg a másik fél, mely a királyhoz tartott, gonosz bűnösöknek mondta a fölkelőket.

De ezt csak röviden említem meg, mert nem erről fog szólni történetünk és csak épen annyit szükséges tudni, hogy majd később megértsetek, amit el fogok mondani.

Békesség uralkodott tehát ismét és egyik nagyobb városnak lakosai nyugodtan pihentek ama hideg, nedves őszi éjjel, melyen történetünk kezdődik. Az utcák csöndesek, elhagyottak és sötétek voltak, mert az éjjeli világitást akkor még nem igen ismerték s ha valaki éjjel járt az utcán, maga világitott magának lámpással; ha pedig módos ember volt, szolgája vitte előtte a lámpást.

Az a tisztességes, de egyszerű öltözötü ember, aki épen most ballagott végig

az utcákon, szintén maga vitte a lámpását s valami nagyon bátor vitéz sem lehetett, mert akármi csekély neszre összerezent és aggodalmasan nézett körül. Nem bizony, nem volt valami nagy hős Kerekes uram; de hát az ő mesterségéhez az nem is volt nagyon szükséges; egyszerű, szegény iródiák volt, a ki reggeltől estig ott irogatott a városháza egyik csöndes szobájában s most is azért ment oly későn haza, mert főnöke valami nagyon sürgetős írást adott neki lemásolni és ráparancsolt, hogy reggelre készen legyen a másolat.

Kerekes uram, pontosan elvégezvén munkáját, jó lelkiismerettel ballagott hazafelé, remélve, hogy semmiféle gonosz utonálló nem fogja őt megtámadni. Már nem is igen messze volt lakásától, midőn egy utcasarkon, a mint befordult, majd összeütközött valakivel. Kevésbe múlt, hogy el nem ejtette lámpását, de aztán hamar összeszedte bátorságát, mert látta, hogy a ki vele szembe jött, az nem rabló, hanem egy asszony, ki a kendője alatt rejtegetett valamit s még inkább megijedt, mint Kerekes uram.

— No, bizony majd leütött a lábamról, dörmögé Kerekes uram boszusan.

Aztán fölemelte lámpását, hogy jobban lássa, ki az, a kivel találkozott. De az asszony, a mint ezt észrevette, hirtelen megfordult és egész erejéből futni kezdett.

— Ohó, ez gyanus, gondoló Kerekes uram és hirtelen nagy bátorság lepte meg. Miért fut? Láttam, valamit rejteget... talán bizony valami kincset lopott. Ha kézre keríteném... ki tudja... talán még jutalmat is kapnék.

Szegény ember levén, ez a remény még inkább föltüzelte bátorságát s szaladni kezdett az asszony után s nem sokára már majdnem utolérte. Ekkor azonban a nő hirtelen lehajolt, a földre tett valamit s még gyorsabban futva, csakhamar eltűnt a sötétben.

— Ahá, megijedt, itt hagyta a prédát, gondolá Kerekes uram.

Gyorsan odalépett s a lámpással megvilágítá a csomagot, melyet a nő a földre tett. De ekkor volt csak nagy a meglepetése! Mert abban a csomagban nem kincs volt, hanem egy körülbelül két éves leányka, álmosan pislogva Kerekes uramra, ki most már ugyancsak meg volt akadva.

Mit tegyen? Üldözze tovább azt a nőt, hogy megtudja miféle gyermek az? De most már utol nem éri, már eltűnt. Itt meg nem hagyhatja a szegény kicsikét ebben a zord éjszakai időben! Mit csináljon hát vele?

A milyen félénk, épen olyan jószivű és becsületes ember is levén, utoljára is természetesen azt határozta, hogy magához hazaviszi a gyermeket. Gyöngéden ölébe vette tehát és így baktatott hazafelé. De minél közelebb ért lakásához, annál lassabban lépegetett, mert eszébe jutott, hogy hát otthon mit mond majd a felesége ehhez a dologhoz? És ezen nem hiába aggódott, mert Kerekesné asszonyom nem volt sem olyan félénk, sem olyan jószivű, mint a férje, a háznál pedig mindig annak kellett történni, amit ő akart. És hátha nem tesz kedvére az idegen gyermek?

De utoljára is, akár mint törte a fejét a jó iródiák, nem tudott segíteni a bajon.

Csak nem teheti le az utcára ezt a szegény kis elhagyott gyermeket, ha már egyszer fölvette! Hiszen ezt még a pogány sem tenné. Végre tehát mégis csak hazament.

Szerény kis lakás volt, a melybe benyitott s Kerekesné asszonyom a mécsesnél ülve kötögetett.

— No, haza jöttél végre! szolt nem épen nyájasan. Egészen össze sült-főtt a vacsorád.

— Nem tehetek róla, kedvesem, mentegetőzék Kerekes, de a polgármester ur nagyon reám parancsolt, hogy még ma elvégezzem azt a munkát . . .

Felesége azonban már nem figyelt szavaira, hanem hozzálépve, csodálkozva kérdé:

— Hát ez micsoda? Miféle nagy csomagot hoztál?

— Ez? Hát izé . . . találtam valamit . . . az az valakit.

Ugyanekkor a csomagból gyermekhang szólalt meg.

— Uram bocsá! kiáltá a nő, hiszen ez gyermek hangja!

— Az ám, egy kis gyermeket találtam. Nézd, milyen gyönyörű leányka.

Lefektette az asztalra a gyermeket, mely csakugyan nagyon szép és kedves volt s nyájasan mosolyogva nyujtotta kis kezecskéit Kerekesné felé. A jó ember aztán elmondta, miként jutott a gyermekhez.

— No, ez gyönyörű multság, mondhatom, szolt aztán Kerekesné asszony mérgesen.

— De hiszen csak nem engedhettem, hogy ott veszszen az utcán ebben a borzasztó időben!

Ezt Kerekesné is belátta, de azért boszusan szolt ismét:

— De hát most már mit csináljunk ezzel az idegen gyermekkel?

— Hát . . . hát . . . szolt akadozva a

jószivü öreg, hát én olyanformát gondoltam, hogy a jó Isten nem rég ugy is elvette egyik leányunkat, tehát helyette megtartjuk ezt a szegény kis árvát. Azthiszemépen olyanidős, mint kisebbik leányunk Erzsike; együtt szépen felnőnek, legalább lesz játszótársa Erzsikének.

Kerekesné asszonyom épen nem így gondolkozott.

— Játszótársa? felelé haragosan. Hát a mi leányunk talán valami

grófkisasszony, hogy játszótársának kell lenni? Örülnünk kell, ha magunk meg tudunk élni, nem hogy még idegen gyermeket tartsunk! Hát nem elég szegényen élünk már most is? Hiszen akár-

hányszor alig van mit főzni ebédre. Többre pedig soha sem viszed az irnokságnál, soha sem lesz több fizetésed.

A szegény irnok belátta, hogy ez bizony igaz; fizetése olyan csekély, hogy csak

nagyon szegényesen tudnak megélni belőle és hogy szegény irnok marad teljes életében. Abban egyeztek meg tehát, hogy az éjjelre megtartják ugyan a talált gyermeket, de másnap reggel elviszik a városházára, a polgármester vagy az árvák atyja lássa, mit csinál vele.

Miután ezt elvégezték, Kerekes uram megvacsorált és lefeküdt, felesége pedig a talált gyermeknek melegített tejet s egy darabka kenyeret

adott neki hozzá. Szegényke olyan mohón evett-ivott, hogy még a kemény szivü Kerekesné asszonyom is megsajnálta.

— Bizonyosan nem evett egész nap semmit, gondolá.

TERMÉSZETES ESERNYŐ. (Lásd a 239. lapon.)

Megtudni a kicsikétől nem lehetett semmit, beszélni meg alig tudott, nevét sem tudta; csak az »apa«, »dada« szavakat gagyogta. Kerekesné tehát végre le-

fektette saját leánykája, Erzsike mellé s csakhamar mindnyájan csöndesen aludtak.

Másnap reggel a jószívű városi irnok nagyon roszkedvű volt. Roszat álmodott,

A KONTYOS KOLIBRI. (Lásd a 238. lapon.)

mintha valami gonosz szellemek gyötörték volna, hogy azt a szegény talált gyermeket mért nem veszi igazán védelmébe, mért engedi, hogy más, talán szivtelen

emberek kezébe jusson! De már nem segíthetett a dolgon, mert tudta, hogy a mit Kerekesné asszonyom egyszer kimondott, attól többé nem tágit. Aztán meg

igaza is van a feleségének, ők szegény emberek... ámbár egy olyan kicsi leánykát valahogy még csak eltarthatnának.

Mivel azonban nem változtathatott a dolgon, tehát szó nélkül fogta botját, kalapját, elballagott a hivatalába és ott a papiroson meg a ludtollon töltötte ki bossúságát. Olyan ákombákom betűket vett s közben annyi tintafoltot ejtett, hogy a szigorú polgármestertől bizonyosan kemény pirongatást fog kapni. De még azzal sem törődött, annyira bántotta, hogy a szép kis leánykát meg nem tarthatja.

Épen ezen járt megint az esze, mikor egyszer megnyílt az ajtó s nagy meglepetésére a felesége lépett be. Kerekesné asszonyom nem szokott itt a hivatalba járni, nem is volt itt semmi dolga, mit keres hát most? Nem kellett sokáig töprenkednie, mert Kerekesné halkán ezt sugta neki:

— Jöjj csak hamar a folyosóra, beszédem van veled, a miatt a gyermek miatt.

Kimentek s a mint egy félreeső csöndes zugba értek, a jó őrök szomorúan kérdé:

— No's, hát mi baj? Elvitted az árvák atyjához?

— Dehogy vittem! Nem is viszem. Megtartjuk.

Kerekes uram nagyot bámult s még inkább örült, de mielőtt valamit szólhatott volna, az asszony ismét így szólt:

— Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, nehogy valakinek egy szóval is említsd azt a gyermeket. Ez a kis lány nagy szerencsét hozhat reánk.

— Szerencsét? kérdé az őrök mindinkább ámulva.

— Ugy van, Mert ez a leányka valami nagyuri szülők gyermeke és kétség kívül elrabolták.

— De honnan tudod ezt?

— Oh, az nagyon egyszerű. Nagyurak nem dobják ki gyermeköket az utcára. Az a nő, kit éjjel rajta kaptál, elrabolta ezt a gyermeket, bizonyosan valami gonosz szándékból.

— Az meglehet... viselete mindenestre gyanus volt. De azt honnan tudod, hogy a leányka nagyuri szülők gyermeke?

— Mindjárt fölismertem, mikor ma reggel a kicsikét öltöztettem. Ruhácskái nagyon finomak s korona van beléjük hímézve. A leányka nyakán pedig nézd, ezt találtam.

S ezzel egy tiszta aranyból való kis ékszer mutatott elő, melynek egyik oldalán igen finom arcú nő képe volt látható, a másik oldalán pedig egy czimer. Egy kis rugó megnyomásával a kettős lapról álló ékszer fölnyílt s belsejében egy kis hajfűrtöt lehetett látni.

— Látod ezt a cimert? szólt Kerekesné. Ez nagyuri czimer, a korona olyan sok águ, minő csak a grófoké vagy báróké. Ez az arczkép pedig bizonyosan a gyermek anyjáié s ez a kis hajfűrt az ő hajából való. Tudod, ilyen kis nyakéket szoktak nagy urak gyermeknek adni.

Kerekes uram is belátta, hogy ez nagyon valószínű. Ezt a gyermeket valami gonosz szándékból rabolta el az asszony.

(Folytatása következik.)

A GAZDAG KOVÁCS.

— Mese. —

or. volt, hol nem volt, de valahol és valamikor volt egy kovácsmester. Csinos háza került, mesteriségét jól értette, munkája is került elég és így boldogan élhetett volna feleségével és gyermekeivel, sőt akárhányan voltak a városkában, akik irigyelték is a sorsát; de azért a mi kovácsmesterünk mégis elégedetlen volt.

Mikor a nehéz pöröllyel az izzó vasat kalapálta, mindig csak félig gondolt a munkájára, félig pedig másfelé járt az esze. Mindig azon törte a fejét, milyen jó volna, ha nem kellene dolgoznia, ha gazdag ember volna, egész nap pipázgatva sétálgatna, finom ételekben válogathatna s összevásárolhatna mindent, ami kedvére való. Boszuságában, hogy ez mind nem így van, néha akkorát ütött az izzó vasra, hogy az egész műhely tele lett szikrákkal, mint valami tüzesővel, a kalapács nyele pedig ketté tört. Ilyenkor aztán dörögve lecsillapodott és folytatta munkáját.

A felesége, a ki okos asszony volt, sokszor mondta neki:

— Ugyan, ne törd már a fejedet olyan hiábavalóságokon! Aztán szeretném is tudni, mi panaszunk lehetne? Egészségesek vagyunk, a mesterség jól megy, gond nélkül élhetünk, s gyermekeinket is tisztességesen fölnevelhetjük. Minek sovárognunk hiába olyan sors után, mely nincs nekünk szánva? Egyszerű, munkás embereknek nevedtünk, úgy éltünk eddig s ezután is csak úgy leszünk boldogok.

A kovács ilyenkor mindig belátta, hogy a feleségének van igaza és maga is nevetett bolondos kívánságain. Azután jó étvágygyal megvacsorált s olyan pompásan aludt, mint minden ember, a ki szorgalmas munkával tölti el a napot.

De azért lassan-lassan mégis csak visszatértek mindig régi gondolatai s megint csak röpültek a szikrák a műhelyben, és tört a kalapácsok nyele.

Egyszer, a mint épen javában dörögött magában, nagysokára észrevette, hogy egy ősz szakálu öreg ember áll a műhely ajtajában. Már jó ideje állt ott s nézte, hallgatta a kovácsot, ki végre oda fordult és kérdé, mit kíván?

— Egy pár kereket hoztam megvasalni.

— Jól van, holnap estére meglesz.

— Igen ám, de szeretném, ha majd haza is hoznád nekem, mert beteges vagyok, meg öreg is. Bizony már nehezemre esik a gyaloglás. Megjutalmazom majd fáradtságodat.

A kovács, ki jószívü ember volt, maga is látta, hogy az idegen bizony nagyon öreg és törődött ember s szívesen megígérte, hogy majd ő maga haza gurítja azt a két kereket.

— De hol lakik?

— Amott a kis erdőn túl van egy majorság, onnan gyalogut vezet az erdőbe s alig néhány száz lépésnyire majd lát egy kis házat, abban lakom.

— Jól van, holnap estére ott leszek. Egy kis séta a szabadban épen a kedvemre való lesz.

Az öreg távozott, a kovács pedig hozzáfogott a munkához. El is készült

idején s másnap délután, mikor egyéb dolgaival is elkészült, megindult a két keréssel az erdőcske felé. Ismerte jól azt a majorságot, melyet az öreg említett, tehát könnyen rátalálhatott a házikóra is. Szaporán lépegett, de mégis alkonyodni kezdett, mire az erdei ösvényre s ezen a kis házikóhoz ért.

Az öreg a ház előtt üldögélt s átvevén a két kereket, így szólt:

— Nagyon derék munka, ime itt a jutalma.

És egy erszényt adott át a kovácsnak.

— Hiszen ez az erszény üres! kiáltá a kovács haragosan. Talán bizony bolonddá akar tartani?

— Üres? szólt az öreg mosolyogva. Nyulj csak belé.

— Már ugyan minek nyulnék? Hiszen látom, hogy üres!

— No csak próbáld meg.

A kovács szinte akaratlanul bele-nyult az erszénybe s ime, egy fényes aranyat huzott elő. Egészen elképedve bá-

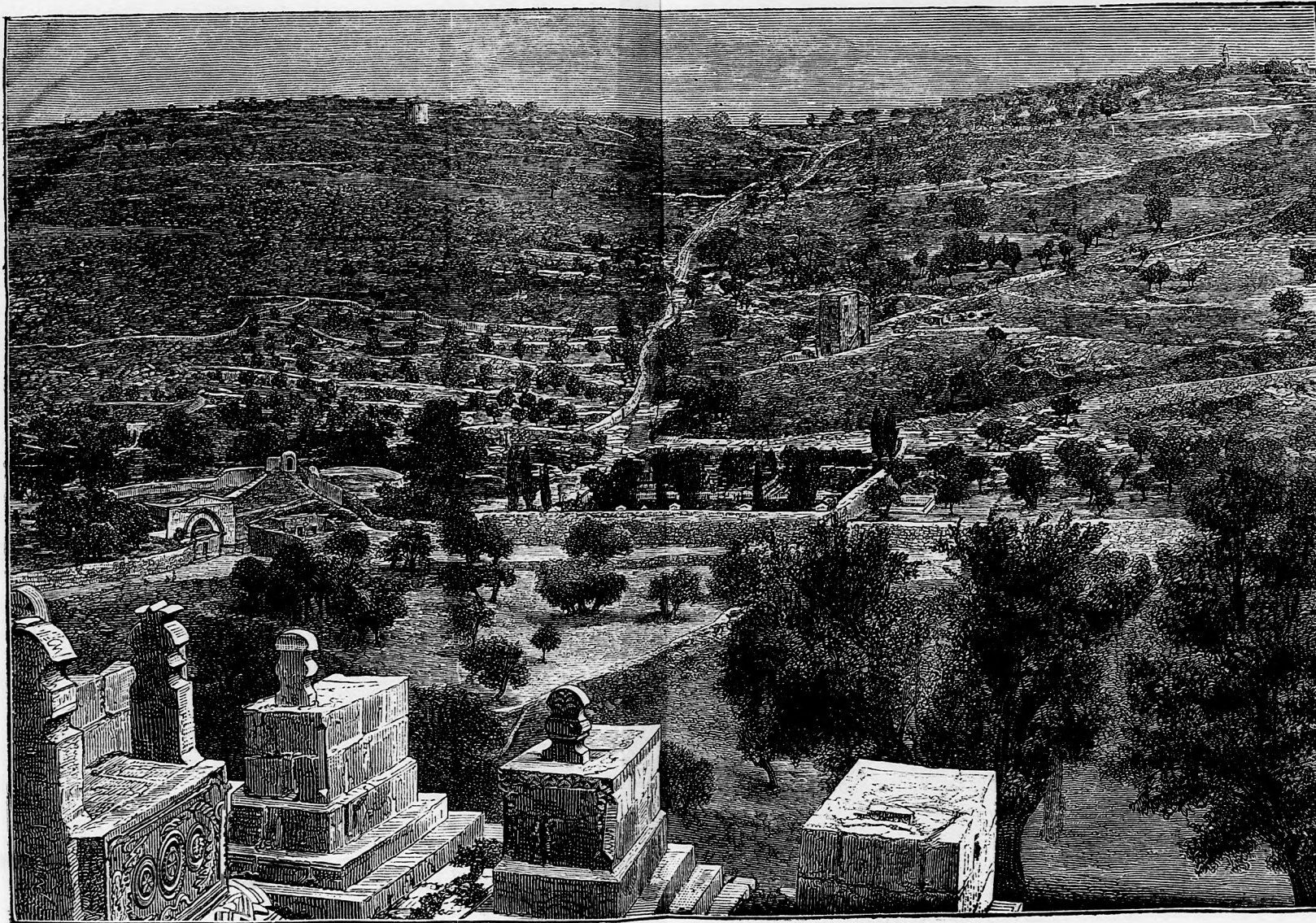
mult rá, mert jól látta, hogy az imént igazán üres volt az erszény.

— Nyulj bele csak még egyszer, biztatá az öreg.

Megtette a kovács és megint talált egy aranyat benne.

— Akárhányszor nyulsz belé, mindig találsz benne egy aranyat, akár ha soha sem teszel egyebet, mint hogy folyvást kiszedegeted. De most már esteledik, ideje lesz hazaindulnod.

A kovács nem tudta, ébren van-e vagy álmodik. Végre mégis belátta, hogy ez az öreg bizonyosan valami titkos varázserejű ember, ki jót akar vele. Megköszönte tehát a gazdag jutalmat és megindult az erdőn keresztül hazafelé. Sietnie kellett volna

GETHSEMANE KERTJE. (Lásd a 237. lapon.)

hogy a sötét éjszaka ott ne érje! De nem birta megállani, hogy elő ne vegye a büvöserszényt s ne próbálgassa, csakugyan olyan kifogyhatatlan-e.

Az volt, igazán az volt. Már szinte az ujjai is fájtak, annyiszor nyult az erszénybe, és mindig újabb meg újabb aranyat talált benne. Nem törődött a sötétséggel, azt sem nézte, jó uton jár-e, csak szedegette folyvást ki az aranyát. Már minden zsebét megtömte, de telhetlenségében még mindig nem hagyta volna abba, ha a sötétben meg nem botlik s végig nem terül a földön.

Nagyott esett s ugyancsak megsértette magát; homlokát egy fa törzsébe ütötte, úgy hogy vérzett s egy-két perczig egészen elkábult. Végre mégis talpra állt.

— Milyen esztelen vagyok! dörmögé. Hiszen otthon a szobában sokkal kényelmesebben szedegethetem ki az aranyokat.

De hová lett az erszény? Elestében kiejtette kezéből s olyan sötét volt, hogy épséggel semmit sem lehetett látni. Hidedg veríték lepte el homlokát... ha elvesztette volna kincses bányáját!

— Megkeresem, ha reggelig kell is itt maradnom.

S bár homloka vérzett és keze-lába fáj a nagy eséstől, letérdelt a földre és remegve tapogatózott köröskörül. Teljes életében nem érzett még ilyen félelmet és aggodalmat s a kincs mindjárt az első órában oly kínos helyzetbe juttatta, minőben még soha sem volt. De ő erre most nem gondolt, a kincsvágy egészen eltöltötte lelkét s csak tapogatózott, kaparászott tovább a földön. Egy óránál tovább tartott, míg végre kezébe akadt az erszény s

nagy örömmel de egészen kimerülten fölállhatott.

Most már sietett volna haza, ha tudta volna, merre induljon. De a sűrű erdőben még sötétebb volt az éj s tájékozni sehogy sem tudta magát. Utoljára is neki indult egyenesen és minduntalan beleütközve a fákba, megbotoiva a kiálló gyökerekben, nagysokára kiért az erdő szélére, — épen az ellenkező oldalon, mint a hol szerette volna. Hiába volt a kincs a zsebében, ezáltal nem használt semmit. Ha nem akart a szabad ég alatt hálgni, rá kelle magát szánnia, hogy jó két órát gyalogoljon hazáig.

Már elmúlt éjfél, mikor végkép kifáradva s alig-alig vánszorogva haza érkezett. Felesége, ki már aggódott miatta, ugyancsak megijedt, mikor véresen, porosan belépní látta; de a kovács, miután kissé megpihent, így szólt:

— Ne aggódjál, nem történt semmi bajom! Ellenkezőleg, olyan szerencse ért, a milyenről nem is álmodtunk. De most hamar adj vacsorát, mert éhes vagyok, mint a farkas.

Az asszony hozott egy kis ételmaredéket, meg jó fekete kenyeret.

— Micsoda? Ez legyen a vacsorám? pattant fel a kovács. Ohó, annak már vége. Sültet, csemeget, bort a javából!

— De hová gondolsz, honnan vennénk?

— Honnan? Itt a pénz ni!

És egy marok aranyat dobott az asztalra.

— Uram teremtem! kiáltá az asszony rémülten, talán bizony raboltál!

— Ne félj semmit, nem raboltam, nem bántottam senkiét! Itt a kincsés bánya.

Előmutatta az erszényt, elmondta történetét s mindjárt meg is mutatta, hogy kell belőle aranyat kiszedni. Persze, az asszony bámult nagyon, a kovács pedig büszkén mondá:

— No's, hát nem vacsorálhatok-e úgy, mint akár egy kis király?

— Már ez egyszer nem, mert késő éjjel van, minden bolt, vendéglő csukva, sehol sem kapunk semmit, felelt az asszony.

A kovács tehát, bár kedvetlenül, evett fekete kenyeret s azzal vigasztalta meg magát, hogy még egy nagy rakás aranyat szedett ki az erszényből. Végre aztán lefeküdt, de az erszényt gondosan elrejtette, még a felesége elől is.

Másnap aztán megkezdte az uraskodást.

Feléje sem ment többé a műhelynek, hanem mindjárt reggelire olyan lakomát csapott, hogy alig birt fölkelni az asztaltól. Aztán kiment vásárolni és összevett mindent, amit szeme szája megkívánt. De ebben nem sokáig telt öröme, mert a mire azelőtt mód nélkül áhitozott, azt most, mikor tetszésétől függött hogy megvegye, nem kívánta többé. Egyszerű ruháját is levetette és selyembe bársonyba öltözött, a nap legnagyobb részét pedig a pamlagon heverve töltötte. Az igazat megvallva, nagyon unatkozott. Szokva volt a munkához s eleinte néhány napig gyönyörűségét találta a heverésben, de azután megunta. Ha kiment a házból, az emberek alig álltak szóba

vele. Régi ismerősei elkerülték, mert gazdagságában gőgösen beszélt velök; az igazi urak pedig nevelték, mert sok pénze mellett is csak a régi műveletlen, nyers ember maradt; azt sem tudta, hogy öltse fel drága ruháit s úgy járt az utcán, mint valami vásári komédias. Aztán csodálkoztak is a kovács hirtelen meggazdagodásán, gyanakodtak, hogy aligha jó uton szerezte s mert a kovács gondosan titkolta, mikép jutott a kincshez, lassanként kerültek, mint valami gonosztevőt. Utoljára tehát már alig ment ki a házból.

Volt most már az asztalán mindenféle drága étel-ital, csak a legszüksége sebb hiányzott: nem volt étvágya. A folytonos heverésben elpuhult, elgyöngült s a pompás eledelekhez csak immel-ámmal nyult, sokszor pedig titkon arra gondolt, mennyivel jobb ízűen költötte el hajdan egyszerű ebédjét. Akkor a munka ugyan csak meghozta az étvágyat s jókedvűen ülték az asztalnál; most meg nemcsak étvágya nem volt, hanem örökké czivakodtak, pörlekedtek is, mert a kovács is mást akart, a felesége is mást, nem tudtak megegyezni, míg azelőtt békességben éltek.

De nemsokára még nagyobb baj is támádt. Híre terjedt, hogy nem rég a szomszéd városban egy gazdag embert kiraboltak s mert a kovács épen ekkor gazdagodott meg oly hirtelen, reá gyanakodtak. El is fogták s hiába mondogatta, hogy ő ártatlan, a bíró nem hitte és követelte, hogy ha ártatlan, hát mondja meg, honnan vette azt a sok aranyat. De ezt a kovács nem akarta elárulni, tehát börtönbe csukták. Egy ideig csak kiállotta a bör-

tönt, de aztán rászánta magát, hogy inkább megmondja a titkot, hogysen a sötét tömlöczben kenyéren és vizen éljen.

Mikor elmondta a bírónak a bűnös erszény történetét, hitetlenül mosolyogtak reá.

— Már ezt nem hisszük, szólt a bíró. Mutassa elő azt az erszényt.

— Otthon van elrejtve.

Örökkel elkísértették haza, hogy keresse meg. Egyenesen a rejtkekhez ment, melyet egyedül ő maga ismert; de mikor odaért, majd kővé vált ijedtében, — az erszény eltűnt!

— Ugy-é, meg akart csalni? szólt a bíró, azt hitte, majd megszökhetik.

Ujra becsukták s a szerencsétlen most már elátkozta az erszényt és kincset s keserűen sohajtozott régi boldog egyszerű élete után. És bizony rosszul járt volna, elitélték volna sok esztendőre; de szerencséjére fölfedezték ama rablás igazi elkövetőit s így a kovács végre kiszabadult.

A mint a sötét, fojtós levegőjü tömlöczből kilépett, nem a kincsre gondolt először, hanem csak szabadságának örült, s vágyott ki a mezőre. Kiment a virágos rétre, s czél nélkül bolyongva, egy-

szerre csak az erdőben találta magát. És amint föltekintett, egy sziklán ott állt az öreg ember, kezében az erszénnyel.

— Itt az erszény, mondá; ha kell visszaadom.

— Tartsd meg! kiáltá a kovács boszusan. Mióta kezembe vettem, nem volt egy nyugodt pillanatom.

— No's, ha az erszény nem kell, fogadj el egy jó tanácsot. Ne hidd ezentul,

hogy a gazdagság tesz boldoggá s ne vágyódjál olyanra, a minek hasznát nem tudnád venni, mert nem arra nevedtél. Mindenki boldog lehet a szerény helyzetben is, ha szeret dolgozni és a maga helyét becsülettel betölti.

Ezzel az öreg ember eltűnt, a kovács pedig mélyen elgondolkozva haza ballagott. Felesége és gyermekei nagy örö-

mel fogadták, ő pedig megkönnyebbülten lélezett fel s így szólt:

— Holnap ujra kinyitjuk a műhelyt, és dolgozunk.

És azután a kovács folytatta mesteriségét, többé nem gondolt kincsre s vidáman és boldogan élt.

ESIK ESŐ . . . (Lásd a 239. Japón.)

Udvaron és mezőn.

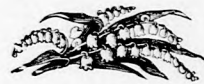
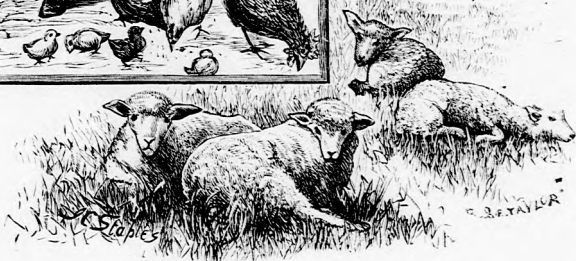
SZÓL a kakas: tek, tek, tek —
Tyukok, ide jöjjetek!
 Magot lettem,
 El se nyeltem,
 Kikapartam tinektek!

Szól a két tyúk: kot, kot, kot!
 Kakas, már ne kaparj ott,
 Im asszonykánk
 Gondol mi ráink:
 Bőven szórja a magot!

Béget a juh: be-e-e,
 Báránykáim, hopp ide!
 A vad ordas,
 Torkos farkas
 Áll az erdő szélibe!

Felelik a báránykák:
 Ne félts minket, jó
 anyánk!

A kis Gáspár
 Juhász bojtár
 Őriz minket, vigyáz
 ráink.

GETHSEMANE KERTJE.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

AZT A hetet, mely most következik reánk, világszerte áhitatos kegyelettel ünneplik meg mindenütt, a hol keresztények élnek. Mert e napok a keresztény vallás alapítójának, Jézusnak szenvedéseire s önfeláldozó halálára emlékeztetnek.

Palaestinában, hol Jézus élt és tanait hirdette, mai napig kegyeletesen őrzik a szent helyeket, melyek a Jézus élete által neveztesek. Évenként számosan za-

rándokolnak oda a világ minden részéből, épen most pedig a mi királyunknak fia, Rudolf trónörökös is ott járt és meglátogatta a szent helyeket. A Husvét hetében különösen Jeruzsálembe gyűlnek a zarándoklók, mert Husvétkor különösen Jézusnak Jeruzsálemben való szenvedésére és halálára emlékezik vissza a keresztény világ.

A Gethsemane kertje is egyike ama nevezetes helyeknek, melyekhez a keresztény világ emlékei fűződnek s tudom, sok kis olvasóm meg tudná már mondani, mi történt e helyen.

De a zarándokok, kik e szent helyet meglátogatják, most már persze nem olyan állapotban találják, mint a minőben akkor volt, mikor Jézus és tanítványai ott jártak. Sokféle viszontagság vonult el azóta Jeruzsálem és vidéke fölött. A középkorban elfoglalták és elpusztították a mohamedánok s aztán több száz esztendeig véres harcok folytak a szent város birtokáért. Európából a keresztény népek hadjáratot indítottak a mohamedánok ellen s keresztes hadak egy izben el is foglaltak Jeruzsálemet és ott keresztény királyságot alapítottak. De utoljára mégis csak a mohamedánusok győztek, visszafoglaltak Jeruzsálemet és mai nap is ők uralkodnak benne. Megengedték azonban, hogy azon a helyen, hol Jézus sirja volt, a keresztények templomot építsenek.

A Gethsemane kertje fel van darabolva s törökök osztottak meg rajta. Egyik részéből pedig temetőt csináltak s itt most az elhunyt mohamedánok egyszerű síremlékei láthatók.

Vicza fürdik.

(Képpel a ezimlapon.)

EJNYE no, már ez mi dolog
Viczuskáim!

Kezed, karod merő mocsok,
Biz ugy ám!

A derekad, lábad szára,
S a nyakad! . . .

Nem szégyenled, rosz Viczája,
Magadat?

Semmi rivás, semmi bűgás!
Igazodj!

Most leszen a nagy szapulás, —
Vizbe, lotty!

A KONTYOS KOLIBRI.

(Képpel a 229. lapon.)

ANÉGYLÁBU állatok közt vannak olyan piczike egérkék, hogy fölmászhatnak a buzaszálra, a nélkül hogy a gyöngeszalma meghajlanék sulyuk alatt. De a madárvilágban még kisebb teremtesek vannak, a kolibrik, melyek némelyike alig nagyobb egy-egy darázsnál.

A kolibrinak számos fajtája van s valamennyi a forró égöv alatt, Amerikában és Ausztráliában honol. Valamennyinek pompás tollazata van s kedves, virgocsz madárcák. Régebben azt hitték, hogy e parányi teremtesek a virágok mézéből élnek, mert folyvást a virágok körül röpködnek s piczi csőrükkel a virágok kelyhében keresgélnek. De nem mézet keresnek ott, mint a méh vagy pillangó, hanem apró rovarokat, melyek a virágok kelyhében tanyáznak s melyek a kolibrik kedves eledelét képezik. Az élve elfogott kolibrikat is eleinte mézzel és cukros vízzel táplálják, de e mellett rövid idő alatt elpusztultak, míg most, hogy apró legyeket és rovarokat adnak nekik, eléggé vígan élnek kalitkában is.

Egyik legszebb faja a kolibrinak a kontyos kolibri, melyet mai rajzunk mutat. Nevét onnan kapta, hogy a himnek feje bubján élénk zöld színű, feketében végződő s hátra hajló bőbitája van, sőt van igen szép kék színű szakállkája is, mely bársonypuha tollakból áll.

A kontyos kolibri, mint valamennyi atyafia, nagy mester a fészek-építésben. Nemcsak igen kényelmes lakást készít magának, kibélelve puha füvel és tollal, hanem ugy elfödi mohával, levelekkel, virágokkal, hogy ellenségei csak nagyon nehezen akadhatnak reá s így bátorságban költheti ki aprócska tojásait.

Esik eső . . .

(Képpel a 236. lapon.)

ESIK eső karikába
A Ferike kalapjára —
Az az, mert hogy nincs kalapja,
Az eső a fejét csapja.

Veri, csapja, de nem soká —
Mert amonnan ki fut hozzá?
Kedves nénje, jó Abigél,
A kezében lapulevél.

Széles lapu a kezében,
Esernyőnek jó lesz épen.
A Ferike fölé tartja,
Mindegy: van-e, nincs kalapja.

No már most bátran előre
Ügyet se vess az esőre!
Nincsen távol már a kapu,
Addig helyt áll még a lapu.

TERMÉSZETES ESERNYŐ.

(Képpel a 228. lapon.)

AZ ESERNYŐT, a mint azt mi most ismerjük és használjuk, nem mindig ismerték az emberek. A régi időkben, mikor még nem volt esernyő, az emberek nyakukba öltötték a vastag köpönyeget, hogy át ne ázzanak, épen úgy, mint mai nap is teszi a falusi magyar ember, a ki ha nyakába ölti subáját és szemére huzza süvegét, nem igen bánja, akárhogy szakad a zápor.

Hogy is tartja a nóta?

Ha látom a fürgeteg elejét
Legyűröm a süvegem peremét.

De a kinek nincs köpönyege, vagy nyáron, mikor az ember ugyancsak izzadna a nehéz ruhában, akkor bizony épen nem kellemes multság, ha szakad az eső. Nem szeretik ezt még azok a félvad népek sem, melyek jóformán ruha nélkül szoktak járni. Persze, ők még hamarább bőrig áznak, mint mi a mi jó ruháinkban. És ha már ruhát alig ismernek, természetesen

afféle mesterséges eszökről, minő a mi esernyőnk, fogalmuk sincs.

Es még sok helyen van esernyőjük, a jó természet maga gondoskodik róla. A forró égőv alatt a növényzet sokkal gazdagabban tenyész, mint nálunk; óriási levelű növények, minőket mi csak meleg házakban, mesterségesen ápolva láthatunk ott vadon nőnek uton-utfelel s egy ilyen növénynek, a Heliconiának levele, kész esernyő; csak le kell szakítani.

Dél-Amerikában használják is a Heliconia levelét széltiben esernyő helyett s egy-egy ily óriási levél alatt két ember is kényelmesen sétálhat. Természetes, hogy csak a szegény sorsuak használják, míg a módosabbak s a városi lakosok igazi esernyővel járnak esős időben. De a szegények örülnek, hogy ilyen könnyen hozzájutnak természetes esernyőhöz, mert az évek bizonyos szakában, mely náluk a tél, több héten át szakadatlanul zuhog az eső.

BETÜREJTVÉNY.**KÉPREJTVÉNY.**

let let let
let let let let
let let let let let
let let let let
let let let

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 12-dik számában közölt verses feladvány megfejtése:

„Thermometrum = hőmérő, barometrum = légsúlymérő.

Helyesen fejtették meg: Grexa Gyula, Seidner Adél, Freudenberg Jenő, Lajos és Andor, Strasser Aladár és Ottó, Frantz Miklós, Capelle Vilma, Fligl József és Sándor, Szathmáry Ilona, Magyar Kornél, Bajusz József, Grundt József, Szilágyi Viktor, Finaly Lajos és Gábor, Straszburger Oli, Hanuszka Anna, Molnár Hajnalka, Pilsák Rudolfin, Szenásy Ilka, Stein Rikhard, Róth Fanni és Szeréna.

A »KIS LAP« XX. köt. 12. számában közölt számrejtvény megfejtése:

A 8-as marad ki, a szorzó pedig 9-es.

Helyesen fejtették meg: Dulácska Géza, Mutschenbacher Edvin, Peczka Margit, Kasztl Emma, Springer Ernő, Bay Sarolta, Badiés Ilona, Ihász Sarolta és Irma, Burger Vilma és Frigyes, Hittler Gizella, Klein Henrik és Mór, Harkai Gyula, Beer Klotild és Olga, Rosenfeld Vilma, Margit és Pali, Latzkó Klára, Herrich Melanie, Wolfarth Anna, Kéti Laczi és Pista, Czabalay K., Frank Anna, Szily Margit, Fligl József és Sándor, Lakits Etelka és Aranka, Horovitz Lajos, Szapáry Ilma, Neumann Aurél, Német Mariska, Blaskovics Fridolin, Karsay testvérek, Rausch Sarolta és Elza, Malatinszky György, Szeremley Barna, Fördök Lujza és Gizike, Bankos Irénke, Wieser Pista, Rétaý Sándor, Angyal Pál, Lövy Jenő, Mendl Hermina, Miklós és Jakab, Bedő Imre, Grexa Gyula, Berndorfer Dezső, Bloch Róza és Adolf, Freudenberg Jenő, Lajos és Andor, Berger Jenő, Pap Ilona, Seidner Adél, Sztojanovics Jenő, Singer Alajos, Drexler Nelli, Politzer Gizella és Adél, Békey Nándor, Eisler Ernő és Béla, Vecsey Ferencz, Perczel Ilona, Kohler Irma, Boros József, Czucz testvérek, Tájékerty Berta és Ida, Reismann Nellike, Tyro Erzsébet, Imce Irénke, Hirsch Margit és Alfréd, Holzwarth Lajos és Károly, Révy Laczi, Ehrlich Emilia, Fekete Jolán, Reich Teréz és Jenni, Strasser Aladár és Ottó, Csukássy Jenő, Ullmann Sarolta, Gyula és Antal, Frantz Miklós, Capelle Vilma, Marchal Eugénia, Janka, Viktoria és József (sajátkezű irást kívánok! F. b.), Mandl Paula, Klára és Alice, Frántzen Frida, Vilma és Gyöző, Prchal Antal, Süss Gyula, Fellner Olga,

Zellerin Vilma, Gyula és Károly, Klein Dezső (mért irsz: Kaschaut a jó magyar Kassa helyett? F. b.), Magyar Kornél, Faschó-Moys Margit, Tisch Laura és Nella, Stockinger Mari és Ella, Bajusz József, Trux Hugó, Grundt József, Jurenák Erzsike és Gyula, Wolf Irén, Kollerich Margit és Béla, Uranovits Margit, Halmosy Stefanie és Andor, Szilágyi Viktor, Szemenyei Andor és Kornél, Puffler Aladár, Marek Regina, Finaly Lajos és Gábor, Styukovszky Margit, Straszburger Malvina, Rézler Alice, Grünfeld Kálmán, Nagy Irma és Ida, Babinetz Berta, Maár Gyula, Müller Malvin és Adél, Balásfy Irén, Szabó Miklós, Hanuszka Anna, Gábrriel Zoltán, Dezsőffy Jani és Aurél, Hübner István, Józsa Gyula, Egyeki izr. iskola növendékei, Ensel Szeréna, Hortenzia és Kálmán, Jankovich Anna, Péterffy Katalin, Hauszner Emma, Ilka és Józsi, Pfeifer Izidor és Gyula, Schönfeld Blanka és Márta, Reich Jenny, Deutsch Lipót, Beer Gyula és Lajos, Mandl Géza, Jusits Elemér, Nagy Irma, Cspikés Irén, Lukácsovics M. (keresztnevedet is ird ki. F. b.), Szirmay Iván és Elek, Fülöpp Regina és Kálmán, Kardos Frida és Irma, Ehrenreich Rudolf, Auer testvérek, Molnár Hajnalka, Tomka Satika, Auer Imre, Ferenczy Evelin, Blau testvérek, Kelemen Irén, Deutsch Gyöző és László, König Béla, Galgóczy Margit és Etelka, Szenásy Ilka, Pintér Hermina és Berta, Büchler Ernő, Stein Rikhard, Spitzer Pali, Altmann Ilona, Wensler Irénke és Aranka, Ullmann Frigyes, Somssich Jolán, Pilsák Rudolfin, Vlasics József, Kammer Ida és Lujza, Jozippovics Pista, Weisz Miksa és Ignác, Szeremley Konstancia, Gruber Ilona, Kiss Szeréna, Ringer László, Kardos Frida és Irma, Sényi Géza, Havas Ilonka, Géza és Miklós, Bartha Ilona, Rikhard és Felix, Gebhardt Feri, Zilahi Gyula, Goldschmied Sarolta, Szőke Ilonka és Endre, Steiner Regina és Gizella, Holzwarth Emilia és Jenő, Cenner Kálmán, Weisz Feri, Vásárhelyi Dezső, Hallósy Margit, Héray Andor, Buday Emma, Gulácsy Margit, Netter Vilma, Mezey Arthur, Kohner Aladár és Jenő, Tamásy Erzsi, Berger Teréz és Lilla.

A »KIS LAP« XX. köt. 12. számában közölt betűrejtvény megfejtését még beküldték: Gebhardt Feri, Eötvös Tamás, Liechtenstein Malvinka, Krisztháber Rózsa és Etel, Szőke Ilonka és Endre, Dráveczky Amália és Béla, Holzwarth Emilia és Jenő, Cenner Kálmán, Weisz Feri, Hallósy Margit, Goldmann Emil, Gulácsy Margit, Netter Vilma, Vásárhelyi Janka, Mezey Arthur, Hegedüs Loránt, Palocsay Irma és Gusztáv.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.